

OPĆINSKI SUD U ZADRU

za

ŽUPANIJSKI SUD

Poslovni broj: P-2486/2022

Tužiteljica: **ARLETA VIDIĆ** iz Nina, Ulica Bana Jelačića 34, OIB: 83583662554
zastupana po: *punomoćnicima odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Korljan &
Partneri d.o.o. sa sjedištem u Zadru, Obala kneza Branimira 27*

Tužene: **1. VALENTINA VIDIĆ** ud. Šime, kći Grigorija, OIB: 07549192104, iz Nina,
Bana J. Jelačića 34
2. KATA VIDIĆ rođ. Klanac, OIB: 45150599234, iz Zadra, Josipa bana
Jelačića 22a, *zastupana po punomoćniku Dragi Toliću, odvjetniku u Zadru*

ŽALBA TUŽITELJICE

protiv:

- **PRESUDE Općinskog suda u Općinskog suda u Zadru, posl.br. P-2486/22-39 od 30. srpnja 2026. godine**

Presudom Općinskog suda u Zadru, posl.br. P-2486/22-39 od 30. srpnja 2026. godine (dalje u tekstu: *pobijana presuda*), u **ad.I. izreke odbijen je kao neosnovan glavni tužbeni zahtjev tužiteljice da se utvrdi nedopuštenom ovrha u predmetu Općinskog suda u Zadru, posl.br. Ovr-558/2022** koja je određena rješenjem Općinskog suda u Zadru, posl.br. Ovr-558/2022 od 17. listopada 2022., na nekretnini kat. čest. 689, zv. Klanice, dvorište, stambena zgrada, gospodarska zgrada, ukupne površine 556 m², upisane u zk.ul. 1686 k.o. Nin-Zaton, i to na: suvlasničkom dijelu s neodređenim omjerom **ETAŽNO VLASNIŠTVO (E-3)**, etažna jedinica S3 – stan 3., predstavlja stan na prvom katu iznad garaže koji se sastoji od stepeništa za ulaz u stan, kuhinje s blagovaonicom, hodnika, kupatila, sobe i logge, ukupne neto površine 33,70 m², sveukupne netto korisne površine stana oznake S3 iznosi 33,70 m², u **vlasništvu ovršenice, ovdje tužene ad. 1.** za cijelo, i to zabilježbom ovrhe u zemljišnoj knjizi, utvrđenjem vrijednosti, prodajom i namirenja, **sve po prijedlogu ovrhovoditeljice, ovdje tužene ad. 2, a radi namirenja dosuđenih troškova** parničnog postupka u iznosu od 50.000,00 kuna po pravomoćnoj i ovršnoj presudi i rješenju Općinskog suda u Zadru, posl.br.

P-3840/2005 od 6. studenog 2014., dosuđenih troškova parničnog postupka u iznosu od 14.062,50 kuna po pravomoćnoj i ovršnoj presudi i rješenju Općinskog suda u Zadru, posl.br. P-1925/2005 od 27. ožujka 2013., naplate dosuđenih troškova upravnog spora u iznosu od 3.530,00 kuna po pravomoćnoj i ovršnoj presudi i rješenju Upravnog suda u Splitu, posl.br. USI-50/16-13 od 15. rujna 2017., naplate dosuđenih troškova ovršnog postupka u iznosu od 3.333,33 kuna po pravomoćnom i ovršnom rješenju Općinskog suda u Zadru, posl.br. Ovr-3664/2009-100 od 11. srpnja 2019., kao i radi naplate troškova ovrhe u predmetnom ovršnom postupku,

odnosno radi naplate troškova postupka u ukupnom iznosu od 70.925,83 kune odnosno 9.413,48 EUR.

U **ad. II. izreke** naloženo je tužiteljici naknaditi tuženoj ad. 2 parnični trošak u iznosu od 2.812,50 EUR.

Protiv a uvodno cit. pobijane presude u cijelosti tužiteljica podnosi žalbu zbog:

1. apsolutno bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. Zakona o parničnom postupku (*NN broj: 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 80/2022, 114/2022, 155/2023*; dalje u tekstu: „ZPP“) i
2. bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. ZPP-a
3. pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja,
4. pogrešne primjene materijalnog prava te
5. odluke o troškovima postupka
6. čl. 8. i čl. 6.1. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (dalje u tekstu: „*Konvencije*“) i čl. 1. Protokola broj 1 uz Konvenciju

te se predlaže usvojiti žalbu tužiteljice i preinačiti pobijanu presudu način da se u cijelosti usvoji tužbeni zahtjev tužiteljice te naloži tuženoj ad. 2. naknaditi tužiteljici u cijelosti trošak ovog parničnog postupka, uvećan za trošak sastava ove žalbe, podredno predmetnu presudu ukinuti i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Obrazloženje

I. Tužiteljica prvenstveno ističe da je pobijana presuda u dijelu nejasna, da se ne da preispitati, u suprotnosti je s praksom Europskog suda za ljudska prava (dalje u tekstu: ESLJP), s Ustavom Republike Hrvatske i Zakonom o parničnom postupku.

Uslijed apsolutno i relativno bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. ZPP-a, koji se u nastavku detaljno obrazlažu, činjenično stanje je ostalo pogrešno i nepotpuno utvrđeno i na tako utvrđeno činjenično stanje je pogrešno primijenjeno materijalno pravo i odbijena tužba i postavljeni tužbeni zahtjev. **Pobijana odluka u osnovi je „nategnuta“ (*far-fetched*), jer u bitnim pitanjima, u odnosu na koje postoji povreda (nesporna okolnost da je predmetna nekretnina jedini dom tužiteljice i njenih maloljetnih sinova), polazi od selektivnog pristupa i ograničava se samo na one dimenzije problema koje podupiru**

sudski zaključak, što je protivno ustaljenoj praksi ESLJP-a (presudi *Bochan protiv Ukrajine* (br. 2) ([VV], br. 22251/08, § 62., presuda od 5. veljače 2015.), o čemu više *infra*.

II. Prije svega tužiteljica ističe kako u konkretnom slučaju nije bilo procesnih pretpostavki za zaključenje glavne rasprave održane dana 21. svibnja 2026. i donošenje pobijane presude budući da nije saslušana tužena ad. 1. Valentina Vidić, a svoj nedolazak na predmetnu glavnu raspravu je ispričala medicinskom ispričnicom. Naime, tužena ad. 1. je teško bolesna, nalazi se na kisiku, te je svoj nedolazak opravdala pravodobno. **Time je došlo do relativno bitne povrede odredaba iz čl. 354. st. 1. ZPP-a u vezi s čl. 295 st 2 ZPP-a jer nije bilo uvjeta za održavanja glavne rasprave, odnosno apsolutno bitne povrede odredaba iz čl. 354. st. 2. t. 6. ZPP-a.** Povrh navedenog, tužiteljica je inzistirala na saslušanju tužene ad.1 jer je ista vlasnica predmetne nekretnine, te su joj nesporno poznate okolnosti životne zajednice tužiteljice, njenog ulaganja u predmetnu nekretninu i vezanosti za istu, kao i nemogućnosti tužiteljice u osiguranju drugog prikladnog doma za sebe i svoje dvoje maloljetne djece. **Stoga je činjenično stanje ostalo neutvrđeno jer tužena ad. 1. nije saslušana odnosno došlo je i do apsolutno bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a odnosno povrede ustavnog i konvencijskog prava na pravično suđenje iz čl. 29. st. 1. Ustava RH u vezi s čl. 6.1 Konvencije na štetu tužiteljice.**

III. Nadalje, **tužiteljica smatra apsolutno bitnom povredom odredaba čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP i relativno bitno povredom odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st.1. ZPP-a u vezi s čl. 5. st. 1. ZPP-a i čl. 7. st. 3. ZPP okolnost da sud temelji presudu na činjeničnom stanju koje nije postojalno niti u vrijeme podnošenja tužbe niti u vrijeme donošenja pobijane presude.**

Također, u konkretnom slučaju je došlo i do **apsolutno bitne povrede odredaba čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a odnosno povrede ustavnog i konvencijskog prava na pravično suđenje iz čl. 29. st. 1. Ustava RH u vezi s čl. 6.1 Konvencije** obzirom da odluka suda kojoj je tužiteljica odbijena sa svojim zahtjevom nije obrazložena, nedostaju razlozi o odlučnim činjenicama, a presuda se ne da preispitati. Naime, **sud u obrazloženju pobijane presude pogrešno tumači zaključke dokaznih prijedloga tužiteljice parcijalnim parafraziranjem isticanjem samo onoga što ide u korist pobijane presude, ostalo presuđuje, što ostavlja dojam arbitrarnost.**

Dodatno, presuda je u suprotnosti i sa životnim iskustvom i pravilima logike, odnosno iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je sud u konkretnom slučaju bio „pristran“ jer niti jedan od iskaza saslušanih svjedoka tužiteljice nije cijenjen, njihovi navodi su djelomično i pogrešno citirani s isključivim ciljem da podupiru sudsku odluku, niti je sud dao adekvatno obrazloženje iz kojeg razloga smatra da predmetna nekretnina nije trenutno jedini dom tužiteljice i kao takav da uživa zaštitu čl 8. Konvencije.

IV. Naime, cijeli zaključak suda da predmetna nekretnina ne predstavlja jedini dom tužiteljice temelji se na pogrešnim zaključcima da svjedoci tužiteljice i tužiteljica nisu vjerodostojno iskazivali odnosno da predmetna nekretnina ne predstavlja jedini dom tužiteljice, jer je

tijekom trajanja ovog postupka tužiteljica u jednom kratkom vremenskom razdoblju imala prijavljeno prebivalište na drugoj adresi, i to kod svog izvanbračnog supruga s kojim je dobila drugo dijete za vrijeme trajanja ovog postupka. Međutim, tužiteljica je u svom iskazu jasno navela da se kratko 2014. preselila u kuću koja je u vlasništvu njenog bivšeg partnera na adresi Ante Starčevića 22 i to na godinu, godinu i pol dana, ali da je došlo do obiteljske zavrzlake te se iz iste iselila i više nije u partnerskim odnosima sa ocem svoje djece. Dakle, nesporno tužiteljica sada živi u predmetnoj nekrenini sa dvoje male djece, 6 godina i 1 godinu. Sud citirani dio iskaza tužiteljice nije posebno cijenio, nije obrazložio iz kojeg razloga joj nije poklonio vjeru, što je protivnim čl. 29. st. 1. Ustava RH i čl. 6.1. Konvencije.

Naime, u točki 21 obrazloženja pobijane presude se navodi: „21. Tužena ad. 1 majka tužiteljice Valentina Vidić i tužiteljica su saslušane u ovršnom predmetu Ovr-558/2022 (l.s. 50) te kad se usporede iskazi tužiteljice tada saslušane na ročištu dana 25. travnja 2023 u ovršnom predmetu i u predmetnom postupku isti se ne podudaraju i u bitnom se razlikuju a isto tako se ne podudaraju sa analizom pretrage prebivališta iz JRO MUP-a tužiteljice. Name, iz JRO MUP (evidencije dostupne sudu) proizlazi da je tužiteljica Arleta Vidić prebivala na adresi Nin, Ulica Bana Jelačića 32 (nekretnina koja je predmet ovrhe i na koju se poziva da je nekretnina u kojoj živi) od 9. rujna 1994. godine do 15. listopada 2019. godine i od 18. svibnja 2021. godine do 25. rujna 2024. godine, te od 26. svibnja 2025. godine, kao i sada u vrijeme zaključenja glavne rasprave, s tim da je za vrijeme trajanja ovoga postupka mijenjala prebivalište i to na adresi u Vrsima dr. Ante Starčevića 22, kao i ranije prije pokretanja ovog postupka i to od listopada 2019. pa do svibnja 2021. godine na adresi u Vrsima, Kroz gornje selo 5. Iz svega proizlazi da je tužiteljica za vrijeme trajanja ovog postupka mijenjala adresu prebivališta iz Nina, kuće njene mame, do kuće njenog partnera u Vrsima s kojim ima dvoje djece, slijedom čega proizlazi da njen iskaz nije vjerodostojan u onom dijelu da živi cijelo vrijeme u stanu kuće, a za koji je emotivno vezana i koja je predmet ovršnog postupka između ovdje tuženih.“.

U citiranom dijelu obrazloženja točke 21 pobijana presuda je nejasna, nerazumljiva, u protivnosti sa samim ranijim navodima suda, i izvedenim dokazima, osobito u dijelu gdje sud ističe „iskazi tužiteljice tada saslušane na ročištu dana 25. travnja 2023 u ovršnom predmetu i u predmetnom postupku isti se ne podudaraju i u bitnom se razlikuju a isto tako se ne podudaraju sa analizom pretrage prebivališta iz JRO MUP-a tužiteljice“ te da iskaz tužiteljice „nije vjerodostojan u onom dijelu da živi cijelo vrijeme u stanu kuće“. Međutim, tužiteljica je u svom iskazu saslušana na ročištu u ovom postupku 04.03.2026. navela da se kratko 2024. preselila u kuću koja je u vlasništvu njenog bivšeg partnera na adresi Ante Starčevića 22 i to na godinu, godinu i pol dana, ali da je došlo do obiteljske zavrzlake te se iz iste iselila i više nije u partnerskim odnosima sa ocem svoje djece, koji se navodi podudaraju sa pretragom prebivališta JRO MUP-a tužiteljice. To je bilo, dakle, **2024.**, dok su tužiteljica i njena majka saslušavane u ovršnom postupku Ovr-558/2022 na ročištu dana 25. travnja **2023.**, pa je logično da se njen iskaz 2023. razlikuje od iskaza 2024. godine.

Dokaz: - cit. zapisnik iz ovosudnog postupka od 4. ožujka 2026.

Osim navedenog, **na predmetnom ročištu 25. travnja 2023., i tužiteljica i tužena ad. 1. su iskazivale da je tužiteljica u predmetnom stanu od svoje 18 godine živjela, ali da je unazad nekoliko godina živjela sa svojim izvanbračnim parterom.** Naime, tužena ad.1 Valentina Vidić je jasno izjavila: „*Moja kći Arleta trenutačno živi u stanu –apartmanu iznad garaže i to unazad nekoliko godina otkako je rodila sina.(...) Na upit pun ovrhovoditeljice ovršenica izjavljuje da je njezina kći Arleta živjela u Vrsima kod oca svog djeteta međutim da se nisu slagali pa se vratila kod nje u kuću a ne može se sjetiti kada je to točno bilo.*“

I sama tužiteljica je u predmetnom ovršnom postupku na istom ročištu iskazala: „*Ja živim sa svojim trogodišnjim sinom u apartmanu u kući gdje živi i moja majka Prednji apartman ej sagrađen iznad garaže još unazad 15-ak godina za života mog oca i upravo je i bio namijenjen meni za stanovanje. Kako sam ja po prirodi takva da želim biti samostalna i neovisan u apartmanu sam živjela jš dok sam studirala i išla u Školu. Kako sam radila sezonski i od novca koji sam zaradila sam uređivala taj apartman po svome jer sam željela imati svoj kutak neovisno od roditelja. Unazad tri godine jedno kratko vrijeme otprilike 6 mj sam živjela u mjestu Vrsi sa izvanbračnim suprugom međutim kako taj suživot nije bio moguć ja sam se sa djetetom vratila u taj apartman gdje i danas živim.*“

Dokaz: - cit. zapisnik iz ovršnog postupka Ovr-558/2022 od 25. travnja 2023.

Stoga su iskazi tužiteljice i tužene ad. 1. dani u predmetnom ovršnom postupku u suglasnosti sa pretragom prebivališta JRO MUP-a tužiteljice iz kojeg proizlazi da je tužiteljica u predmetnoj nekretnini živjela cijeli svoj život od punoljetnosti, osim u razdoblju od listopada 2019. do svibnja 2021. kada se kratko preselila kod bivšeg izvanbračnog partnera.

Dakle, nije jasan zaključak suda da iskazivanje tužiteljice nije vjerodostojno u onom dijelu da živi cijelo vrijeme u stanu kuće, jer tužiteljica očito to nije iskazivala. Navedeno dodatno podupire i žalbeni razlog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja jer sud nije izveo odlučan dokaz saslušanja tužene ad. 1. Valentine Vidić da razjasni navedene, očito mu sporne, okolnosti.

V. Nadalje, nejasno je i obrazloženje suda u točki 21. pobijane presude u dijelu u kojem se navodi „*Isto tako pretragom JRO MUP proizlazi da je mldb Leon Mrdelja, sin, mijenjao prebivalište kao i njegova majka ali isti je, u vrijeme saslušanja njegove majke u ovom predmetu, ožujak 2026., prebivao u Vrsima na adresi svog oca, pa i u tom dijelu iskaza tužiteljice da prebiva zajedno sa sinom u Ninu nije istinit.*“ Naime, da je tužiteljica znala da je sud napravio pretragu JRO MUP za njenog sina, **i to nakon zaključenja prethodnog postupka, a čija je adresa također nakon zaključenja prethodnog postupka neko vrijeme bila službeno na adresi njegova oca,** tužiteljica bi nesporno sudu dostavila dokaze iz kojih bi proizlazilo da **njena djeca čitavo vrijeme trajanja postupka žive zajedno s njom.** Naime, u vrijeme saslušanja tužiteljice njen je sin još uvijek bio prijavljen na adresi oca iz prostog razloga pohađanja škole. Stoga je predmetna nekretnina nesporno jedini dom tužiteljice, nužan za uzdržavanje i njene maloljetne djece. **Opisanim postupanjem suda je također ostvarena povreda čl. 6. 1. Konvencije, jer je tužiteljica onemogućena u raspravljanju.**

VI. Nije jasno obrazloženje suda niti u dijelu točke 21. pobijane presude gdje se navodi: „Iskazima saslušanih svjedoka, prijatelja tužiteljice, ovaj sud u većem dijelu iskaza nije poklonio vjeru niti ih smatrao vjerodostojnim a niti istinitim i to u dijelu iskaza koji je bitan za ovaj postupak povrede prava na dom, da cijelo vrijeme tužiteljica živi sa djecom u stanu od 30- tak kvadrata u vlasništvu majke tužene ad. 1 kad upravo suprotno od takvog iskaza proizlazi iz pretrage prebivališta za tužiteljicu i njenog starijeg sina, pa i iz iskaza same tužiteljice da je mijenjala adrese stanovanja.“. Citirani zaključak suda jednostavno nije točan jer su i svjedokinja **Nina Škibola** i svjedok **Mirko Tokić**, saslušani na raspravi **21. svibnja 2024.**, suglasno iskazivali da je tužiteljica neko vrijeme živjela sa svojim sada izvanbračnim partnerom na njegovoj adresi.

U tom dijelu **svjedokinja Nina Škibola** u bitnome iskazuje: „Tužiteljica ima dečka s kojim ima ovo dijete i jedno vrijeme su pokušali ostvariti bračnu zajednicu, te je tužiteljica živjela kod njega u Vrsima, međutim, nisu uspjeli u tome te se tužiteljica vratila u ovaj stan. Teško mi je odrediti koliko je potrajao taj period življenja u Vrsima, rekla bih par mjeseci.“.

Isto tako, **svjedok Mirko Tokić** u tom dijelu u bitnome iskazuje: „Od kad je poznajem živi na adresi J.B. Jelačića 34, u Ninu. (...) Jedno vrijeme nakon rođenja Leona pokušala je živjeti u Vrsima, međutim to nije išlo i ona se vratila u ovaj apartman.“.

Dokaz: - cit. zapisnik iz ovosudnog postupka od 21.05.2024.

Sam sud ranije u točki 21. pobijane presude navodi da je tužiteljica živjela na adresi predmetne nekretnine u razdoblju od **9. rujna 1994. godine do 15. listopada 2019. godine i od 18. svibnja 2021. godine do 25. rujna 2024. godine, te od 26. svibnja 2025. godine, kao i sada u vrijeme zaključenja glavne rasprave.** Dakle, kako su svjedoci saslušani raspravi održanoj 21. svibnja 2024., dakle u vrijeme kada je tužiteljica nesporno živjela u predmetnoj nekretnini, i vrijeme prije nego se tužiteljica, što je sama navela u svom iskazu, na kratko preselila kod sada bivšeg izvanbračnog partnera, **očito su svjedoci istinito iskazivali prema stanju u vrijeme davanja svog iskaza, a odluka suda je arbitrarna.**

VII. S tim u vezi poziva se i na praksu Vrhovnog suda RH zauzetu u presudi, posl.br. Rev 403/2023-2 od 25. listopada 2023., prema kojoj **sud odlučuje prema činjeničnom stanju koje je utvrđeno prema danu podnesene tužbe**, jer je primjenom odredbe čl. 5. st. 1. ZPP-a i čl. 7. st. 3. ZPP trenutak zaključenja prethodnog postupka bio **moment do kojega bi strankama bila dana mogućnosti izjašnjavanja o relevantnim činjenicama, pa bi iz toga razloga, naknadno nastale činjenice (do trenutka zaključenja glavne rasprave) bile neodlučne.**

Pripremno ročište je dovršeno i prethodni postupak zaključen dana 13.04.2023., stoga činjenica što je tužiteljica 2024. godine kratko vremensko razdoblje, dakle nakon zaključenja prethodnog postupka, živjela na drugoj adresi, što je bila i iskrena u svom iskazu, ne mijenja nespornu činjenicu da je predmetna nekretnina jedini dom tužiteljice i njene dvoje maloljetne djece.

Pri tome, ističe se i **izdvojeno mišljenje sutkinje Goranka Barać-Ručević, v.r.** u predmetnom *supra* cit. revizijskom postupku posl.br. Rev-403/2023-2, a koja se nije složila sa mišljenjem veći da sud odlučuje prema činjeničnom stanju koje je utvrđeno prema danu podnesene tužbe, već koja smatra da sud odlučuje prema činjeničnom stanju u vrijeme donošenja odluke. Naime, ista smatra pravno relevantnijim trenutak na koji se pravomoćnost presude odnosi (trenutak zaključenja glavne rasprave, a kada nastupa prekluzija iznošenja novota) pa se prema istoj **presuda donosi kao odgovor na zahtjev tužitelja da mu se pruži pravna zaštita određenog sadržaja i to s obzirom na stanje u vrijeme njezinog donošenja**. Primjenom i navedenog pravnog stava sud je trebao usvojiti tužbeni zahtjev tužiteljice, jer je tužiteljici i njoj maloljetnoj djeci predmetna nekretnina bio i u vrijeme podnošenja tužbi i u vrijeme zaključenja glavne rasprave jedini dom.

Stoga je obrazloženje presude očito ostalo nejasno i neobrazloženo, budući da pokretanjem i vođenjem predmetne ovrhe na nekretnini koja je tužiteljici jedini dom nesporno dolazi do povrede njenog prava na zaštitu privatnog i obiteljskog života – prava na dom iz čl. 8. Konvencije, kao i ustavnog i konvencijskog prava vlasništva iz čl. 25.st. 1. Ustava RH u vezi s čl. 1. Protokolom broj 1 uz Konvenciju.

Naime, tužiteljica u predmetnoj nekretnini nesporno živi zajedno sa svoje dvoje maloljetne djece, u njoj je provela gotovo cijeli svoj život i uložila znatna novčana sredstva, vezana je izuzetno emotivno za istu čime je ostvarila dovoljno jaku, stvarnu i trajnu povezanost sa istom. Kako je *supra* izloženo, i iz obrazloženja pobijane presude nesporno proizlazi da je tužiteljica dokazala da joj je predmetna nekretnina jedini dom u vrijeme donošenja pobijane presude, stoga je obrazloženje pobijane presuda kojim se ipak odbija postavljeni tužbeni zahtjev protivno čl. 354. ZPP-a odnosno čl. 29. st. 1. Ustava RH u vezi s čl. 6.1 Konvencije.

VIII. Tužiteljica podsjeća da je ESLJP je u predmetu **Buzescu protiv Rumunjske**, zahtjev broj 61302/00 od 24. svibnja 2005. istaknuo kako sudovi trebaju ispitati glavne tvrdnje stranaka u sporu (paragraf 67.). Pri tome tužiteljica ne spori pravo i ovlast sudova, koje je opisao i Europski sud za ljudska prava u paragrafu 73. presude Carmel Saliba protiv Malte, zahtjev broj 24221/13 od 24. travnja 2017., da ocjenjuju važnost argumenata i dokaza pri odabiru istih, ali posebno podsjeća na dužnost sudova da svoje aktivnosti opravdaju obrazloženjem svojih odluka, sukladno istoj presudi ESLJP-a.

Primjenjući navedenu praksu na konkretan slučaj, tužiteljica smatra da je povrijeđeno pravo na pravično suđenje u aspektu prava na obrazloženu sudsku odluku, što se ogleda ne samo u potpuno nejasnom zanemarivanju tužiteljevih argumenata i dokaza, već i u obrazloženjima presuda koja nemaju uporište u činjenicama.

Tužiteljica također smatra kako su sudovi donijeli toliko očigledno pogrešne zaključke da ih se može okarakterizirati kao “*une erreur manifeste d’appréciation*”, kako je tu pogrešku ESLJP definirao u presudi *Bochan protiv Ukrajine* (br. 2) ([VV], br. 22251/08, § 62., presuda od 5. veljače 2015.), to jest kao jasnu i očividnu pogrešku koju niti jedan razuman sud ne bi nikada mogao učiniti. **Pobijana odluka u osnovi je „nategnuta“ (*far-fetched*), jer u bitnim pitanjima, u odnosu na koje postoji povreda (nesporna okolnost da je predmetna nekretnina jedini dom tužiteljice), polazi od selektivnog pristupa i ograničava se samo na one dimenzije problema koje podupiru sudski zaključak.** Ostalo prešućuje. Pobijana odluka stoga nije objektivno dan pravorijek, jer ne izvire iz objektivno prikazanog konteksta

dogadaja i sudskog postupka promatranog u cjelini, dok su bitne pravne kvalifikacije adaptirane prema potrebama sudske izreke.

IX. ESLJP je u predmetu *Andelković protiv Srbije*, zahtjev broj 1401/08 od 9. srpnja 2013. godine ispitivao element arbitrarnosti sadržan u sudskim odlukama. Istaknuo je kako obrazloženje nema pravno uporište i kako se temelji na apstraktnoj tvrdnji koja ne ulazi u polje razumne diskrecije sudaca. Naglašeno je kako veza između utvrđenih činjenica, mjerodavnog prava i rezultata odluke nije utvrđena u pobijanoj odluci. Takvo arbitrarno postupanje ocijenjeno je uskratom pravde na štetu podnositelja te je utvrđena povreda čl. 6. Konvencije. Tužiteljica smatra kako je takvo utvrđenje *mutatis mutandis* primjenjivo i u njenom predmetu jer iz utvrđenih činjenica proizlazi da predmetna nekretnina doista predstavlja jedini dom tužiteljice, s kojim je ona ostvarila trajnu emotivnu povezanost, s druge strane predmetna ovrha se vodi radi naplate troškova postupka u iznosu koji je nerazmjeran vrijednosti premetne nekretnine. S obzirom na suprotni zaključak iz pobijane presude, tužiteljica smatra kako je ista arbitrarna.

X. U odnosu na istaknutu pogrešnu primjenu materijalnog prava, tužiteljica podsjeća na sudsku praksu ESLJP-a u predmetu *Bjedov protiv Republike Hrvatske*, zahtjev br. 42150/09 od 29. svibnja 2012. g. kojom je odlučeno kako dom čine prostorije s kojima je pojedinac ostvario dovoljno jaku, stvarnu i trajnu (kontinuiranu) povezanost i to bez obzira nastanjuje li ih zakonito ili bez ovlaštenja.

Naime, kod istaknutog prigovora prava na dom sud u svakom slučaju treba odvagnuti interes osobe kojoj prijeti gubitak doma nasuprot cilju koji se predmetnom ovrhom želi postići. Prodajom predmetne nekretnine narušila bi se pravična ravnoteža interesa stranaka na štetu tužiteljice i njenih maloljetnih sinova te bi im nastupila **nenadoknativa šteta zbog nepovratnog gubitka krova nad glavom i ugrožavanja njihovih osnovnih egzistencijalnih životnih potreba.**

Naime, u konkretnom slučaju, **predmetna ovrha se provodi radi naplate troškova postupka** tužene ad. 2. protiv tužene ad. 1. **i to u ukupnom iznosu od 70.925,83 kune odnosno 9.413,48 EUR.**

S druge strane, pred Općinskim sudom u Zadru se vodi pod posl.br. P-2559/2019 parnični postupak radi utvrđenja dugovanja tužene ad. 2. Kate Vidić prema tuženoj ad. 1. Valentini Vidić iznosa od čak 1.200.000,00 kuna odnosno 159.267,37 EUR. U navedenom predmetu je zakazana rasprava za dan 3. rujna 2026. nakon ukidne odluke – presude i rješenja Županijskog suda u Zagrebu, posl.br. GŽ-4004/2021-9 od 19. studenog 2025. Iz predmetne ukidne odluke proizlazi da je tužbeni zahtjev osnovan ovdje tužene ad. 1. Valentine Vidić – ovršenici, prema ovdje tuženoj ad. 2. Kati Vidić – ovrhovoditeljici, osnovan.

Dokaz: cit. presude i rješenja Županijskog suda u Zagrebu od 19. studenog 2025.

U predmetu *Vaskrić protiv Slovenije*, zahtjev broj 31371/12 od 25. srpnja 2017., u kojem se podnositelj prijedloga žalio da je prodaja njegove kuće na javnoj dražbi u ovršnom postupku radi naplate duga, predstavlja neproporcionalno miješanje države u njegovo pravo na imovinu, ESLJP je utvrdio da je došlo do povrede prava na imovinu, zaštićenog čl. 1. Protokola broj 1. uz Konvenciju te da je država propustila uspostaviti

pravičnu ravnotežu između cilja i sredstva ovrhe, s obzirom na nisku vrijednost duga i činjenicu da domaće vlasti nisu razmotrile i druga opterećujuća sredstava ovrhe.

Tužiteljica smatra kako je u konkretnom slučaju sud pobijanom presudom upravo propustio uspostaviti pravičnu ravnotežu između cilja i sredstava ovrhe, jer nije uzeo u obzir da bi se provedbom ovrhe naplatili troškovi postupka tužene ad. 2., s jedne strane, ali, s druge strane, tužiteljica i njena maloljetna djeca bi izgubila svoj jedini dom s kojim ima jaku, stvarnu i trajnu (kontinuiranu) povezanost. Osim navedenog, predmetno potraživanje tužene ad. 2. prema tuženoj ad. 1. (9.413,48 EUR) je višestotina tisuća eura manje od potraživanja tužene ad. 1. prema tuženoj ad. 2. (čak 159.267,37 EUR) Također, iznos od 9.413,48 EUR je nerazmjeran vrijednosti čitave predmetne nekretnine.

Također, ovršenica ima u svom vlasništvu i druge nekretnina iz kojih ovrhovoditeljica – tužena ad. 2. može namiriti svoje potraživanje.

U tom smislu, tužiteljica ne spori da vjerovnik uživa zaštitu prava vlasništva iz čl. 1. Protokola broj 1 uz Konvenciju kako se navodi u točki 23. obrazloženja pobijane presude. Međutim, tužiteljica ističe kako činjenica što ovršenica odnosno tužena ad. 1. ima i drugih nekretnina na kojima se može provesti ovrha, upravo ide u korist argumentu da je provođenje ovrhe na predmetnoj nekretnini u kojoj živi tužiteljica sa svojom maloljetnom djecom nije razmjerno sa svrhom i ciljem koji se nastoji postići provedbom predmetne ovrhe te da tužena ad. 2. ne uživa zaštitu u smislu čl. 8.2 Konvencije.

Naime, predmetna nekretnina – stan iznad garaže koji ima zaseban ulaz i u kojem tužiteljica živi i ulaže od svoje 18 godine – je dosta manja od druge dvije nekretnine, također u vlasništvu tužene ad. 1-ovršenice, od čega je jedna stan u podrumu ispod prvog kata pun gljivica i vlaga, bez prozora u toaletu, a druga stan na prvom katu, tužiteljici prevelik i preskup za održavanje, i ima isti zajednički ulaz iznad kojeg živi tužena ad. 1. s kojim nije u dobrim odnosima. **Stoga tužena ad. 2.-ovrhovoditeljica može namiriti svoje potraživanje prema tuženoj ad. 1-ovršenici na druge dvije nekretnine u vlasništvu ovršenice.**

Prema tome, **usvajanjem tužbe i postavljenog tužbenog zahtjeva odnosno proglašenjem ovrhe nedopuštenom na predmetnoj nekretnini radi zaštite ustavnog i konvencijskog prava na dom tužiteljice iz čl. 8. Konvencije, nije protivno zaštititi prava vlasništva ovršenice jer ista može pokrenuti ovrhu na drugim nekretninama ovršenice.**

Navedeno postupanje suda ima za posljedicu da će tužiteljica biti lišena jedinog doma koji je oduvijek smatrala svojim. Tužiteljica je u predmetnu nekretninu – stan – od svoje 18 godine ulagala, isti je sagrađen za vrijeme dok je još njen otac bio živ, te je uvijek bio namijenjen njoj i u njega je tužiteljica ulagala sav svoj zarađen i darovan novac. Činjenica da je tužiteljica vlasnica poljoprivrednog zemljišta, čija je vrijednost nedostatna da bi tužiteljica njegovom prodajom osigurala nekretninu za stanovanje, ne mijenja okolnost da je predmetna nekretnina jedini dom tužiteljice tužiteljica. Takav dom predstavlja tzv. „*legitimno očekivanje*“ koje može uživati zaštitu članka 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju.

Stoga je donošenjem pobijane presude došlo i do povrede prava vlasništva tužiteljice koje je zaštićeno Ustavom RH i Konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

XI. Iz svega navedenog, tužiteljica smatra da su joj povrijeđeni pravo na obrazloženu sudsku odluku kao aspekt prava na pravično suđenje, pravo na mirno uživanje vlasništva te pravo na poštivanje privatnog i obiteljskog života i u njemu sadržanog prava na dom.

Slijedom svega izloženog,

predlaže se da nadležni Županijski sud preinači pobijanu presudu Općinskog suda u Zadru, posl.br. P-2486/22-39 od 30 srpnja 2026., i usvoji tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti, a podredno da pobijanu presudu ukine i predmet vrati na ponovno suđenje prvostupanjskom sudu.

U Zadru, 25. kolovoza 2026. godine

**Tužiteljica
po punomoćnicima**